

6. mar. 1845

FAKTA

Dato:
6. mar. 1845

Sidetal:
Dagbog D, side 17

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 258-
259

TRANSSKRIFTION

6 Martz 1845 Thorsdag

Grundtvigs Bemærkninger om Myther og Oldsagn.

Pastor Grundtvig gjorde flere Indvendinger mod Frølichs store Gudebilleder,¹ hvilke for en Deel ere tagne til Følge i de smaa Lithographier, som senere ere gjorte derefter. Iblandt andet sagde han: at Baldur burde ikke være med. Da vi sidst vare deroppe spurgte jeg ham: om Baldur dog ikke vilde savnes førend Sif eller Tyr, som [overstregt: heller] ikke vare med af Mangel paa Plads. Jo, svarede han, han seer jo rigtignok ganske uskyldig ud, men Baldur staaer mere som en Glands i Baggrunden, som Noget alle Aserne føle er forsvundet og hvoraf kun den deilige Glands er tilbage. – Ja, jeg vilde ønske jeg kunde [overstregt: er] huske hans Svar ordret, thi det var værd at mindes, men jeg har kun Indtrykket deraf tilbage som ogsaa af nogle deilige Yttringer om vore Oldtidssagn. Saaledes betragtede han Fredegod som sluttende en Periode, derfor den store Landesorg, som Sagnet saa deiligt fortælle om. Stærkodders 300 Aar lange Levetid som en anden Periode, hvor Gothefolket viiste sine Heltegjerninger, hvilke alle ere tillagte Stærkodder, ihvorvel det maaskee er mange forskellige Heltes Bedrifter; men han pegede hen paa: at Sagnet beretter, at Braavalla Slaget var det sidste hvor han var med, og dermed slutter atter en Periode. Dersom det ikke var saa vanskeligt at huske hans Ord, hvilke herlige Minder skulde jeg da havt om de Yttringer, jeg har havt Leilighed til at høre af hans Mund.

---

¹ Festudsmykning udført af Lorenz Frølich med bistand fra P.C. Skovgaard og Lundbye, som omtalt i dagbogen 15. januar 1845. Udmykningen dannede grundlag for Frølichs serie af "Mindeblade om den nordiske Højtid" med elleve skildring af nordiske guder. Lundbye stod for at tegne de ornamentale indramninger i oldnordisk stil (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. C 34-37).

Gründers Promedierung er om Mythen og Oldsager. 6 Marts 1845 Tirsdag. 47

Parten Grundtvig gjorde flere Indbeholdinger med Tiedrichs store Gidsbilleder, hvilke for en Del var tagne til Følge i de senere Lithographier, som senere var gjorte Særafte. Høiendst andet sagde han: at Balders Børde ikke var med. Der var endog en anden afspingte sig herom: om Balders dog ikke vilde sænke fjernd sig eller Tegn, som holder ikke var med af Mangel paa Plads. Ja, svarede han, man sees jo rigtig nok ganske uskyldig ud, men Balders stæer mere som en Glæde i Baggrunden, som skægt alle Aserne faldt, er forsvundet og kun af dem den delige Glæde er tilbage. — Ja, sig vilde ønske sig kære og ønske hans Børde end, thi det var ved at mindes, men sig var kun Andethed dog af tilbage som ogsaa af nogle delige Myttinger om en Oldtids saga. Saledes betragtede han Fandegud som sluttende en Petri Periode, derfor den store Lands sang, som Sagner var deligt fortæller om. Steskuddens 300. Aar Lange Levetid som en anden Periode, hvor Gattesfallet viiste aines klette gjennemgange, hvilke alle var tillagte Steskuddet, hvorvel det maaskee er mange forstjålet sig klettes Bedrifter, men han prøvede her paa: at Sagner deretter, at Brævelles Skægt var det s. det her var end, og dermed sluttes efter en Periode. I desom det ikke var saa vanskeligt at hilske hans Ord, hvilke herlige Mynder stundt sig da haat om de Myttinger, sig har haat heilighed til at høre af hans Mænd.

Disput med Fri Kløyer. Linnæus: Landshadet. 8 Marts 45

Idag var det Fri Friend havde sig en iing Disput med Fri Kløyer om naturvidenskabelige Forlesninger, den blev end med nogen Interesse hores, og søgte at antyde: at sig ogsaa kunde høre, hvad sig om hielkelig ogsaa kunne vilde, desom sig ikke felt læst af mange Kunderskab, der vilde seer mig langt nyttigere og icke kjæere. Men maaske det var en Skam, at man tænkeligt gjorde Prøve af alle de Kvæltater, som sine Videnskaber komme til og efterhaanden for aues i hest: Form af Seaceltatker, Kaffehander a s v, inden at begynde sig om det Lid og Klædtat, det hortes at fæe dem frem, og blev kalotte hele denne Nivtsomhed kun andre Myttinger af den samme Gæde, der künde sig sig: Pædie og Kunst. Saledes han sig ikke see det. Det Videnskabelige kan i mine Tanker alting: den Gæde som Kunst og Digtning bliver fællede Eiendoms, da Videnskabs Karakter netop er dunkel og skjult, kun ved delig Grundstening kan man see edueere nogen Klædt, og sig siges det man var en Værdhellighed af